

COMARCA del MONTSIÀ

Veu d'Uldecona

3ª època
Núm. 122
Gener
1998
Any XIX
Lliure i independent

TEMES

El Centre d'Estudis edita la seva revista
VIII Parc Infantil de Nadal
Camins per a una ètica dels polítics

EDITORIAL

L'entrevista al regidor Vidal i Marcoval que encapçala l'última edició de *La Rosa* recull unes afirmacions poc ajustades a la realitat: "Suposo que guanyarem natros [en els pròxims comicis]. Pel que fa a ells, després de tot el que ha passat, no crec que tomen a pactar. Més bé, estic completament segur que no pactaran. No crec que s'entenguin tan bé com sembla. Només m'ha faltat veure a la revista "Maestrazgo" com deixen al Sr. Geroni Castell. Una revista del PP que diu el que diu d'ell, no ho entenc. Això demostra que no s'entenen tant bé entre ells". Poc ajustades a la realitat, certament.

Primer de tot, perquè l'arxifamós article referit al regidor del Partit Popular en qüestió va publicar-se, com totes les coses del poble, a COMARCA DEL MONTSIÀ. MAESTRAZGO és una altra revista que no hi té res a veure, que, per tant, no caldria ni anomenar.

En segon lloc, perquè ni una ni l'altra són publicacions del Partit Popular. Ni el PP les financia, ni el PP col·labora en la redacció o publicació. A més, que, de tant en tant, s'analitzi la conducta dels socialistes d'Uldecona, no implica necessàriament ser del PP.

En tercer lloc, els fets han exigint comentar una situació nefasta per al poble. Si el responsable ha estat un membre del PP, lloat sigui Déu. Si hagués estat un convergent, un independent, un republicà o un socialista, s'hauria fet el mateix. Mentre que d'altres només veuen la gega al veí, sense adonar-se que la seva és més grossa.

En conclusió: ens qualifiquen de pertànyer al PP, tot i criticar-lo. Ens qualifiquen de "populars", tot i manifestar les discrepàncies d'un equip de govern multicolor. Com es menja, això? Aquesta potser és la mostra que som lliures i independents. Tal com som. Però tal com altres voldrien ser.

EL RACÓ

El Centre d'Estudis edita la seva revista

Abans de l'arribada del Nadal, el Centre d'Estudis d'Uldecona ha editat la seva revista de temes bàsicament històrics i de caire local, *Rails*. Aquesta vegada presenta la novetat d'incloure un índex exhaustiu de tots i cadascun dels articles publicats al llarg de cinc anys.

Els treballs que s'hi inclouen en el desè número són: "Privilegis reials de Fira i Mercat a Uldecona (segles XIV i XV)", de Francesc Itarte; "La vila d'Uldecona segons el cadastre de 1742", de Ferran Grau; "Ocupació i reorganització del territori a lescomarques del Baix Ebre i Montsià arran de la conquesta cristiana (segona meitat del s. XII-inici del s. XIV)" 1a. part, d'Eduard Amau; "Un nou jaciment arqueològic: el possible assentament ibèric de les Tosses (Uldecona)", de Francesc Itarte i Francesc Lavega; "Enfrontament per la sal a la baixa edat mitjana", per Josep Pitarch; "Poesies", per Juan José Roca, i "Temps i Espai", per Francesc Itarte i Joan Josep Garit.

Encara, hi apareix una ressenya referida al XXIII Col·loqui de la Societat d'Onomàstica, de recent celebració.

ULLDECONA

VIII Parc Infantil de Nadal

Les tardes d'aquestes festes les han protagonitzades les activitats organitzades amb ocasió de la celebració del Parc Infantil de Nadal, en la seua vuitena convocatòria. Al voltant del Parc, percebem que hi ha girat la vida de la localitat. No només la dels infants, sinó també la dels adults, que, a més de gaudir de la Nit Jove, hi ha vist l'excusa per aplegar-s'hi cadascuna d'aquestes tardes. Encara, ha demostrat la capacitat de cohesionar les diverses entitats i institucions amb l'excusa d'un projecte comú. Podem considerar, doncs, que el Parc —de resultes de la seua consolidació, és clar— s'ha transformat en l'eix vital d'Ulldecona durant el Nadal i Cap d'Any. De manera semblant, la Fira de Nadal centra l'atenció dels vilatans i curiosos en el pont de la Mare de Déu de la Puríssima; la Fira d'Octubre, en les festes d'un patró sense ase ni bèstia, sant Lluç; la Diada de l'Ermita, a les de la Verge de la Pietat. El darrer trimestre de l'any és un període del tot dinàmic pel que fa a activitats populars. Però tampoc no hauríem de reservar la nostra força per acabar-la en els darrers mesos: hauríem de plantejar-nos amb assiduitat la necessitat de renovar-nos.

Onze dies per passar-s'ho bé. La canalla, en tallers i atraccions, combinació d'aprenentatge i pur divertiment. Els no tan petits, en el recer el cafè, indret on s'adiu de fer petar la xerrada amb aquell qui no vèiem de feia massa temps. Per passar-s'ho bé, en definitiva, els d'Ulldecona i els seus barris i, de ben segur, els veïns d'aquí i d'allà. Atesos, emperò, els anys d'experiència, a la millor s'hauria de començar a pensar en la promoció d'una activitat exitosa arreu de les nostres contrades. Si, fa uns anys, s'afavoria el viatge dels xiquets de les escoles al Parc Infantil de Reus, ara, convindria de donar consistència a la idea que apuntem: recolzar el desplaçament dels visitants de mes enllà de les nostres fronteres comarcals o regionals.

Una acceptació prou destacable de part de tothom i, alhora, un increment en la recollida de diners provinents de la venda d'entrades. O sia: disminució de la despesa que el muntatge i la coordinació d'una empresa de tal envergadura suposa al municipi. La qual cosa coincideix amb la política que ha caracteritzat —i, pel que assenyalen els indicis, caracteritzarà— aquest ajuntament. No cal dir-ho, una política respectable —com gairebé tot—, malgrat que es tracta, i sí que cal dir-ho, d'una política a la qual manca de vigilar aquests detalls, detalls que poden servir perfectament per tal de promocionar Ulldecona. I, en tot cas, és el que ens interessa.

Camins per a una ètica dels polítics

Realment, mai no ens hauríem imaginat que l'article *El ball del senyor Castell* adquiriria tanta i tanta popularitat; no ens ho hauríem imaginat ni en el cas que ens ho haguessen predit dies abans de la seua publicació. N'hem sentit comentaris a bastança; se n'ha parlat obertament. Ara: la intenció d'aquella escriptura no era aquesta, és a dir, no era aconseguir que tothom en comentés els continguts. La intenció del qui escriu és, certament, que el lector se senti atret per allò transmès i que, en conseqüència, cavil·li; si aconseguix un nombre limitat però constant de seguidors, pot considerar-se afortunat —afortunadíssim. Contribuir a crear un estat d'opinió escapa no ja a les intencions, sinó als desigs de qualsevol articulista. I és una obvietat que a l'entorn de la figura del regidor popular Jeroni Castell s'hi volia construir un estat d'opinió després d'haver rebut acusacions, greus acusacions, de concussió. No n'hi havia d'altra, d'intenció. A la millor, aquest article —que és definible com a ampliació de la idea central de l'escrit predecessor— hauria de rebre el títol de *Notes per a un aclariment*. Però interessa molt més aprofundir en el tema que no pas fixar-se en els detalls o, encara pitjor, en les vicissituds que provoquen els intents d'aprofundiment.

En el diari *Avui* del 28 d'octubre de 1997, l'acadèmic Jordi Garcia-Petit establia les característiques de la bona política a través d'una llarga col·laboració titulada *Necessitat dels polítics*. Una col·laboració molt ben construïda, per cert

Amb tot, l'article el motivava una anàlisi acurada al voltant del desprestigi que afecta, d'un temps ençà, la classe política actual. Un desprestigi del qual no es dedueix, parlant en present, que la mateixa classe política hagi esdevingut sobrerera o innecessària. Perquè en democràcia és impossible que la classe política es converteixi en quelcom de fora de lloc, pel fet que en provenen, *grosso modo*, els governants i les seues alternatives. Ben al contrari, els esdeveniments de la quotidianitat —entenen: auge de la violència domèstica, manifestacions neofeixistes, apologia del terrorisme, atemptats i actes vandàlics, progressives degradacions mediambientals— indiquen que l'actuació dels polítics és fonamental a l'hora de reconduir la societat. Una altra cosa és que la classe política no hagi sabut adaptar-se als múltiples canvis, que se succeeixen vertiginosament, ni hagi sabut captar les esperances dipositades en ella de part de la població. Garcia-Petit sintetitzava de manera magistral el plantejament del problema amb els mots: "sens dubte hi ha una manca d'adaptació de la política i els polítics a les circumstàncies actuals, però cap de les evolucions recents no prova que pugui prescindir-se de la política"; i també n'oferia la solució: "totes les evolucions evidencien la necessitat dels polítics per gestionar-les en tots els casos i per reconduir-les en molts casos".

En un estat democràtic com aquest, els ciutadans tenim la possibilitat de canviar els nostres representants en cas que ens hagin

defraudat; tenim la possibilitat de renovar-los la confiança: ho vam comprovar en les últimes eleccions autonòmiques o en les eleccions generals de fa poc més d'un any. Disposem del, diguem-ne, poder que ens confereix el vot. Per tant, a les nostres mans també hi ha una gran responsabilitat. La qual cosa no és possible, ni de bon tros, en una dictadura. Per què, doncs, alguns hi veuen el fracàs del sistema democràtic? Per què, doncs, l'abstenció i l'actitud passiva davant la política o davant una convocatòria electoral. Sembla que no tothom entén que democràcia ens inclou a tots sense excepcions. És clar que un altre cop la classe política ha de saber donar respostes a les qüestions que des de la societat se li plantegen, ha d'estar a l'alçada de les circumstàncies per tal d'oferir solucions raonades i eficients —adjectius que impliquen un complet allunyament de les posicions demagògiques— a les inquietuds, que no són poques, de la població. El compromís polític és múltiple; la tasca, delicada.

Per bé que l'acadèmic Garcia-Petit considera que les crítiques s'adrecen majoritàriament als polítics que no pas a la política —en paraules seues: “val a dir que, en general, reben més blames els polítics, persones concretes a càrrec de funcions identificables, que la política, un sistema complex, difós, i alhora abstracte”—, no es pot negar que el comportament bròfec de certs polítics embruta aquest “sistema complex, difós, i alhora abstracte”. I això no implica, de cap manera, que el

sistema no existeixi, àdhuc, que no s'hi pugui accedir. És evident: només cal llegir els escrits polítics (i els no tan polítics) de Plató.

Avui, hem hagut de completar les nostres, pòtser escadusseres, explicacions amb les paraules d'un bon articulista. Val a comentar que la intencionalitat amagada darrere l'enreixat de línies d'*El ball del senyor Castell* no era altra que palesar que s'ha convertit en un personatge políticament incorrecte, poc adient per representar o bé una part, o bé la petita societat d'Ulldecona en conjunt. De la mateixa forma que Raga ha perdut els papers en no ser suficientment valent per enfrontar-se al seu propi partit ara que els interessos de la nostra petita societat li ho han exigit, o, a tot estirar, li ha passat de llarg l'oportunitat de demostrar el postulat del governant que la política és al servei del ciutadà. En l'actitud adquirida per Raga davant alguns problemes, s'hi veuen, i a més molt clarament, certes similituds amb Antich, el seu predecessor en el càrrec que ara ocupa. En tot cas, no ha sabut escoltar el seu poble, i, en defensa, no pot al·legar que no el té ben a prop. De la mateixa forma que la resta de representants polítics, sense excepció, ha de començar a assumir una escala de valors ètics per a les seues actuacions, això és, retomant a l'acadèmic, ha de començar a “imposar-se a les circumstàncies”, car “pot fer prevaler la seva opció en contra fins i tot del paper dominant”. Més que res, per no veure's enmig d'un ball de bastons; sobretot, perquè el poble no balla sempre que li

posen música: només ho fa quan hi ha ball de mantons.

Col·laboració